

واقف معمولی مسجد های صمیمی عباسعلی قیافه شناس

بیشتر ما تصور می کنیم که کار خیر و بانی عمران و آبادی شهر شدن، بستگی زیادی به تمکن مالی و گشادی روزیمان دارد در حالی که خیر بودن به اندازه جیب نیست که به اندازه قلب آدم ها بستگی دارد. مثل بارزش هم «عباسعلی عباسی قیافه شناس»، معروف به حاج عباس مسجدی است که نه ثروتی نداشت و نه قدرتی تنها یکی از بندگان معمولی خدا بود که قلبی بزرگ و همتی بلند داشت و با تکیه به همین همت هم توانست نامش را بین سازندگان خانه های خدا ثبت کند. پیرمرد ریزنقشی که بیشتر اهالی پنجتن و طبرسی شمالی او را با وقف های ماندگارش می شناختند. حاصل عمر عباسعلی قیافه شناس، دو مسجد، یک مهدکودک و یک مکان ورزشی در مشهد و یک مسجد و حسینیه در روستای علی آباد کاشمر است. بناهایی که به همت او و معمولاً با دست های خودش ساخته شده اند شاید پیرمرد از معدود واقفانی باشد که خودش آستین بالا می زد و بنایی را بالا می برد. عکس هایی که از با چهره خاکی و دست های گچی در حالی مشغول ساخت و ساز است به جا مانده نشان دهنده این ویژگی منحصر به فرد اوست. همانطور که در گفت و گوهای حاج عباس آمده است او این کار را با قدم های بسیار کوچک شروع کرد. مثلاً در دوران جوانی میانسالی هر وقت می شنید که مسجدی قرار است بنا شود به اندازه دانه نخودی سعی می کرد در ساخت بنا سهیم باشد و شاید به خاطر همین نیت بود که در دوران پیری توانست خودش واقف و بانی ساخت دو مسجد بشود. مسجد حضرت زینب (س) یکی از همین بناهاست که برای اهالی طبرسی ۴۹ یادگار ساده پیرمردی ست که با بنای ماندگارش دل های اهل محل را به هم گرم تر کرد و بچه های کوچکی را نماز خوان. به گفته اهالی از وقتی این مسجد ساخته شد، اهالی هم نماز جماعت را تجربه کردند و هم پیرمردی را دعا کردند که آن بیرون گل درست می کرد، سیمان می زد و بنا را سروشکل می داد؛ پیرمردی که بعد از ساختن مسجد، مهدکودکی هم برای کودکان محله در زمین روبه روی مسجد ساخت. می گویند حاج عباس به بناهایی که می ساخت صفای خودش را هم می بخشید و به همین خاطر هرچند مسجد او باشکوه و مجلل نیست اما صمیمی و گرم است. او در همین مسجد گره از کار همه باز می کرد و از کمک مالی تا کار فرهنگی هرچه از دستش برمی آمد انجام می داد و حتی یکی دو روز در هفته چایخانه مسجد هم دستش بود. می گویند زمان ساخت مسجد حضرت رقیه (س) همسرش فوت کرده بود و پنج فرزندش هم سرو سامان گرفته بودند. این است که حاج عباس در اتاقکی در مسجد زندگی می کرد شب ها همانجا می خوابید و روزها سرگرم ساخت و ساز بود. سرانجام پیکر حاج عباسعلی عباسی قیافه شناس معروف به حاج عباس مسجدی در سال ۱۴۰۰ در بهشت امام علی علیه السلام خواجه ابصلمت مشهد مقدس در کنار همسرش که یک سال پیش فوت کرده بود آرام گرفت.